Kız ve Küçük İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Her sabah Maya adında bir kız, çenesini ellerine dayayıp penceresinin yanında otururdu. Sıcak kahverengi bir teni, iki kısa topuz yapılmış kıvırcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Parlak sarı gövdeli, siyah tepeli küçük bir ispinozun pencere kenarına konmasını izledi. İspinoz, yuvarlak kara gözüyle içeri baktı. 'Merhaba, küçük ispinoz,' diye fısıldadı Maya. 'Keşke kalabilsen.'

İspinoz her gün geri geldi. Kısa bir gagası ve uçarken parlayan beyaz kanat çizgileri vardı. Maya onun yerdeki minik tohumları gagalamayı sevdiğini fark etti. Dişleri aralık gülümsemesiyle gülümsedi ve 'Bir bahçeye ihtiyacın var, küçük dostum,' dedi. Koyu kahverengi gözleri parladı. Kahverengi çizmelerini giyip penceresinin yanındaki çıplak toprak parçasına bakmak için dışarı çıktı.

Maya komşusu Bay Lee'ye ispinozu sordu. 'O bir ispinoz,' dedi Bay Lee. 'Yerli bitkilerin tohumlarını severler—burada iyi yetişen bitkilerin.' Maya küçük ellerini çırptı. 'O zaman sadece ispinozlar için bir bahçe dikeceğim!' Sarı tulumunu ve yeşil bahçe eldivenlerini giydi. Kırmızı sulama kabını aldı. 'Hadi,' dedi ispinoza. 'İşe koyulalım.'

Maya ve annesi bitki dükkânına gitti. İspinozların sevdiği yerli bitkileri aradılar. Maya büyük sarı başlı ayçiçeklerini, mor koni çiçeklerini ve tüylü otları seçti. Ayrıca minik kırmızı meyveleri olan küçük bir çalı aldı. 'Bunlar bizim toprağımızda iyi yetişir,' dedi annesi. Maya başını salladı. 'Ve ispinozların yiyecek tohumları olur!' Bitkileri bir el arabasına yükledi.

Eve dönünce Maya küçük bahçe kepçesiyle toprakta çukurlar kazdı. Yeşil eldivenleri çamurlandı ama aldırmadı. Her bitkiyi toprağa yerleştirip hafifçe bastırdı. Kırmızı sulama kabıyla onlara su verdi. İspinoz yukarıdaki bir daldan izledi. 'Bekle ve gör,' diye seslendi Maya ona. 'Bu gelmiş geçmiş en iyi ispinoz bahçesi olacak.'

Günler geçti. Bitkiler uzadı. Maya her sabah okuldan önce onları suladı. Minik yabani otları yoldu ve böcek olup olmadığını kontrol etti. İspinoz aşağı süzülüp çizmelerinin etrafında zıplardı. 'Yardım mı ediyorsun?' diye güldü Maya. 'Yoksa sadece tohumları mı bekliyorsun?' İspinoz siyah tepeli başını anlıyormuş gibi yana eğdi. Maya kendini sabırlı ve mutlu hissetti.

Bir sabah Maya koni çiçeklerinde minik yeşil tomurcuklar gördü. Ayçiçekleri onun boyu kadardı! Annesine söylemek için koştu. 'Bahçe büyüyor!' dedi. Kıvırcık topuzları sekerken zıpladı. İspinoz bir ayçiçeği yaprağına konup cıvıldadı. 'Gördün mü?' dedi Maya. 'Güzel şeyler zaman alır.' Sulama kabını yeniden doldurdu.

Sonra ayçiçekleri büyük sarı yüzlerini açtı. Koni çiçekleri mor ve pembe açtı. Otlar esintide sallandı. Maya pencerenin yanında hiç kıpırdamadan oturdu. İspinoz aşağı uçup bir ayçiçeğine kondu. Tohumları gagaladı. 'İşe yarıyor!' diye fısıldadı Maya. Küçük dostunu korkutmak istemiyordu. İspinoz doyasıya yedi, sarı gövdesi yeşilin üzerinde parlıyordu.

Ertesi gün ispinoz bir arkadaşıyla geri geldi. Sonra bir ispinoz daha geldi. Ayçiçeklerinin etrafında kanat çırpıp cıvıldaştılar ve gagaladılar. Maya beş ispinoz saydı! Hepsi sarıydı, siyah tepeli ve beyaz kanat çizgiliydi. 'Aileni getirmişsin!' dedi Maya. Onları perdenin arkasından izledi. Bahçesi yerel kuşlar için canlı bir buluşma yeri olmuştu.

Yeni bir kuş geldi. Canlı mavi bir sırtı, pas rengi turuncu bir göğsü ve beyaz bir karnı vardı. Meyve çalısına kondu ve sakince etrafına baktı. 'Ah, çok güzelsin!' diye fısıldadı Maya. Mavi kuş aşağı zıplayıp minik bir meyve yedi. Maya başka hangi kuşların gelebileceğini merak etti. Bahçesine gelen ziyaretçiler hakkında daha çok şey öğrenmeye karar verdi.

Maya kütüphaneye gitti ve yerli bitkiler ile kuşlar hakkında bir kitap buldu. Yerli bitkilerin kuşlara yiyecek ve yuva sağladığını okudu. Tohumlar ispinozları besliyordu. Meyveler mavi kuşları besliyordu. Uzun otlar yuvalar için güvenli yerler oluşturuyordu. Maya'nın gözleri kocaman açıldı. 'Yani benim bahçem küçük bir kuş mahallesi gibi!' Annesine söylemek için sabırsızlanıyordu.

Maya bahçesine daha çok yerli bitki ekledi. Küçük bir meşe ağacı ve biraz sütleğen dikti. 'Farklı bitkiler farklı kuşları getirir,' dedi annesine. Kısa sürede kırmızı çiçeklere bir sinek kuşu geldi. Bir serçe ailesi otların arasına yerleşti. Mavi kuş her gün meyve çalısına geri döndü. 'Tıpkı bir parti gibi!' dedi Maya, ellerini çırparak.

İspinozlar öncülük etti. Tohum için kanat çırparak geldiler, sarı gövdeleri güneşte parlıyordu. Mavi kuş bir dalda sakince oturup izledi. Maya kuşları birbirinden ayırmayı öğrendi. İspinozu siyah tepesinden tanıyordu. Mavi kuşu turuncu göğsünden tanıyordu. Küçük bahçesiyle gurur duydu. 'Bunu sen sağladın,' dedi ispinoza.

Maya'nın bahçesi gür ve yeşil büyüdü. Komşular durup bakıyordu. 'Bu kadar çok kuşu nasıl elde ettin?' diye soruyorlardı. Maya onlara yerli bitkileri gösterdi. 'Bu bitkiler burada iyi yetişir,' dedi. 'Ve kuşları beslerler.' Yuvarlak yanakları parlıyordu. Annesine kocaman, dişleri aralık bir gülümseme verdi. 'Küçük bir alan bile yaban hayatına yardımcı olabilir,' dedi.

İspinoz hâlâ her sabah Maya'nın penceresine geliyor. Bazen arkadaşlarını getiriyor. Maya onları penceresinden izliyor, koyu kahverengi gözleri parlıyor. Bahçesinin birçok kuş için yuva olduğunu biliyor. Ve yerli bitkilerin sır olduğunu biliyor. 'Teşekkürler, küçük ispinoz,' diye fısıldıyor. 'Bana nasıl yardım edeceğimi gösterdin.'

Maya'nın bahçesi yerel kuşlar için canlı bir buluşma yeri. İspinozlar tohum için kanat çırpıyor. Mavi kuşlar meyve için uğruyor. Ve Maya mutlu. Yerli bitkilerin kuşlara yiyecek ve yuva sağladığını öğrendi. Küçük bir alanın bile yaban hayatına yardımcı olabileceğini öğrendi. Ve bir küçük ispinozun koca bir dost bahçesine yol açabileceğini öğrendi.